

Exit psykologer i psykisk helsevern for barn og ungdom?

Tor Herman Andreassen

Bjørn Reigstad
breigstad@gmail.com

Psykisk helsevern for barn og ungdom er et ungt fagområde i Norge, og psykologer har historisk vært sentrale i utbygging og utvikling av dette fagfeltet. I følge SAMDATA-tall for 2004 (Sintef rapport 2/05) arbeidet det her 628,5 psykologer.

Som klinikkjef for Barne- og ungdomspsykiatrisk avdeling i Bodø, hvor 23 psykologer arbeider, registrerer jeg at det nye spesialistreglementet i klinisk barne- og ungdomspsykologi er i ferd å sette en stopper for nyrekruttering av psykologer til psykisk helsevern for barn og unge. Overgangsordningen for den gamle spesialiteten utløper i 2007.

Det ble i 2001 foretatt en endring i spesialistreglementet med krav om to års praksis innen kommunale eller fylkeskommunale allmenntjenester (dvs. PPT, helstestasjon, familievernkontor o.a.). I den gamle spesialiteten var kravet et halvt år. Problemet er at det mangler slike praksisplasser. Selv den avgrensede praksisperioden på et halvt år har vært vanskelig å oppfylle nettopp som følge av mangel på ledige praksisplasser. Her i Bodø har dette over år dels vært løst ved at avdelingen, helt eller delvis, og innenfor et meget stramt budsjett, har måttet betale lønn for slik praksisplass. Jeg antar at mangel på praksisplasser også må være et problem andre steder i landet.

Ved vår avdeling registrerer vi at unge psykologer nå velger spesialiteten i voksenpsykologi, rett og slett fordi det ikke finnes praksisplasser i «kommunale eller fylkeskommunale allmenntjenester», og at de ikke tar sjansen på å velge en så «usikker» spesialitet. Unge psykologer synes nå å ta sikte på en delpraksis innen psykisk helsevern for barn og ungdom som ledd i spesialisering til klinisk voksenpsykologi, og vil dermed bli gjestearbeidere bare for en kortere tid. Vi er således i ferd med å miste etterveksten av spesialister i klinisk barne- og ungdomspsykologi, noe som er en alvorlig situasjon. På den annen side er et betydelig antall leger i ferd med å fullføre sin spesialistutdanning i barne- og ungdomspsykiatri i et eget utdanningsprosjekt i regi av Helse Nord, og dette prosjektet er planlagt videreført.

Jeg henvendte meg til ledelsen i Norsk Psykologforening om disse forventede konsekvensene for snart to år siden uten å få svar. Saken ble på nytt tatt opp i januar 2005, noe som resulterte i et møte i Bodø i juni 2005 mellom to representanter for ledelsen i Psykologforeningen og psykologgruppen ved vår avdeling. Vi ga uttrykk både skriftlig og muntlig for vår sterke bekymring med tanke på den fremtidige rekruttering av psykologer til psykisk helsevern for barn og unge, og ba om at foreningen sentralt måtte forholde seg til dette. Vi avventer fremdeles en reaksjon. En sitter igjen med det inntrykk at psykisk helsevern for barn og ungdom for tiden anses som lite viktig, og således ikke er et aktuelt satsningsområde for Norsk Psykologforening.